

Людка Сільнова

ЗЯРНЯТЫ

У мора мовы — змораным волам...
выйдзі волатам!

*

Мой кут!
Пакуты — падарункі,
карункі лёсаў
людскіх, любых і любых
прыкуты да цябе...

*

Смеццем — сорам,
зоркай — гонар!
Зоркай, зрокам, новым вокам,
гукам рога, зрухам, рухам.

*

царыца кніг,
я — шэрай кнігаўкай...
маё жазло —
жаноцкасць жалыбы.

СЛОВЫ,

АБО СЛАВЯНСКАЕ ПАСЕЛІШЧА

Сэнсы — стрэхі,
ніжэй — гукавых абалонак бяровёны,
вянцы цягнуцца да сонца,
усярэдзіне — рэха бясконцае.

ШАРЖ

Прыйшоў жвавы, кучаравы,
ў грыве — бомкі, стужкі славы.
Шэрадушна шэравокі,
з роем мушак каля боку.

*

А мы вынайшлі мову,
як шкло!
Яна свет адлюстроўвае.
Чорнай фарбай — Сусвет.

ПАЦЕРКІ ЖЫЦЦЯ

(е-а-у-о-ы)

е
з'яўленне
маленства
веды
а
заяцанні
каханні
спатканні
у
люб
карункі
і шлюб
о
роды
грошы
і дом
ы
быт
набытак
нябыт.

АУТАПАРТРЭТ З КВЕТКАМІ

мальвы мовы,
мары мак ружовы,
бэз гарээлівасці,
півоні ўлоння,
ружы мужнасці,
барбарыс мацярынства,
мята паэцтва...

не прыгажосць, а слова
выратуе свет!

Паэт-спявак:
апець як?..
Вакальнае мастацтва,
а не аракульнае!

паэты словам час аруць,
як зямлю!

паэт, прадказальнік у продках,—
да сучасніка — ўпrockі.

цяляты мы пад вымем мовы
цураемся сваёй асновы
жалобай вока поўніцца каровы.

Прыйдзі,
званочкамі свайго з'яўлення зазвіні!..

Чужы, чаруй!
А родны — прэч!

разгойдваецца — болям! — пачуццё
паміж пачаткамі радкоў і іх канцамі
(як на арэлях, помню, узляталі
салдат з дзяўчынай ў плаццейку
з паркалю
ў дарослае для нас, дзяцей, жыццё...)

сатрэш літары — сцеражыся:
прасторы знікнуць.

наша стаГОДДЗЕ:
ГОДДЗЕ нянавісці, ГОДДЗЕ!..

калі маўчаць — гавораць,
калі сказаць — гавораць,
калі спяваць — гавораць...
навокал мяне буркаванне гаворак.

жоўтае дрэва — жоўтым лістком,
стрэлкай у неба:
там падабенства — тайны выток
ў тоні Сусвету...

Поспех — пасаг мой,
жаніх мой — нябыт.
Вяселле — ні страху,
ні гору не быць!

смерць і смех —
дзе ружы аднаго куста...

Дзяўчынка бегае за галубком.
Гульні той боскасць.

хлопец:
дзе далані — хлоп!
адна — хлопец, другая дзяўчына,
дзіва прычына.

...! пер'е
галубінага хваста —
як быццам веер
белых перфакарт.

ПАД МІКРАСКОПАМ

Пад маім мікраскопам —
кропля моўнай вады сцёкавай.

о, як у ёй многа
усяго, што ад бога!

то ж народнае дабро —
золата і серабро...
і каштоўнае каменне:
правапіс і вымаўленне!

*

Не пазтам
у вечнай айчыне —
быць мне рэхам
на снежнай вяршыні.

Сцеражыся
унізе!

Быць павінна
лавіна!!!

*

дарма не прапалі
уроки Салоўкі:
навучылася Ластаўка
хораша... мяўкаць!

*

Хто будзе шукаць? — Ніхто.
Хто будзе чытаць? — Ніхто.
Над імі плакаць? — Ніхто.

Ужо нарадзіўся той —
рыбай са слізкай луской —
Ніхто...

ЛЮДКА

Я — Людка,
адзінка вялікага люду,
як быццам першай я,
як быццам з вершаў я,
як быццам згублена маё імя —
і Вера я...

у рэшце рэшт,
слова — гэта таксама верш.